

Otec

Patricie Farská

O měsíc později přijíždím na známou faru, kde mě s úsměvem vítá otec Patrik. „Rebeko, rád vás vidím a jsem moc rád, že jste přijala moji nabídku. Jen se nezlobte, ale nevím, kolik času vám budu moct věnovat. To víte... lidi umírají... řeší se pohřby a další rodinné patálie.“

„To vůbec nevádí,“ mávnu rukou. „Vždyt jste chtěl, abych nafotila aktivity vaší farnosti. Jestli vám a farníkům nebude vadit, že se budu pohybovat s vámi, ráda vše zdokumentuji pro vaši farnost zadarmo,“ navrhuji mu a on s povděkem souhlasí.

Celý den navštěvujeme farníky, řeší se detaily pohřbů, plánují se svatby. Z chování otce Patrika je zřejmé, že on moc dobře ví, jak si naklonit lidi, dělá to naprosto přirozeně, jako by jedl nebo pil.

Navečer se zúčastňuji tří mší v Patrikově farnosti. Je zvláštní vidět otce Patrika v akci a hodně to na mě působí. Na jedné mši dokonce bere do ruky kytaru a procítěně hraje a zpívá. Hned si vzpomenu na tátu a jeho pět akordů, s nimiž toho dokázal tolik zahrát. Jak já jsem jeho brnkání na španělu milovala.

Po dosloužení poslední mše odejde otec Patrik do presbytáře a věřící se za něj začnou modlit. „Pane Ježíši, děkujeme ti, že máme mezi sebou kněze, tvého služebníka a správce Božích tajemství. Prosíme tě, dej mu věrnost, a vytrvalost ve svaté službě a nám živou víru, žes ho poslal ty. Učinils jej naším duchovním vůdcem: dej mu ducha moudrosti a rady; dej mu upřímnost otcovské lásky a nám dar úcty a oddanosti, ať pozorně nasloucháme jeho slovům. Vybral jsi ho z nás a pro nás, člověka, který se musí potýkat se

slabostmi našimi i svými. Dej nám i jemu trpělivost a vzájemné pochopení. Dej mu zdraví pro jeho těžkou službu. Ať je naším dobrým pastýřem a přivede nás do nebe.“

Musím říct, že to ve mně zanechává hluboký dojem a znovu si pomyslím, že je člověkem na svém místě.

Na faru se vracíme až večer.

„Hrajete hezky na kytaru,“ říkám mu cestou.

„Opravdu?“ podívá se s předstíranou skromností, ale je znát, že mu to dělá dobře.

„Opravdu,“ ujišťuji ho.

„Chcete něco zahrát?“ ptá se, zatímco parkuje a vystupujeme z auta.

„To bych byla moc ráda,“ odpovídám nadšeně.

„Dáte si k tomu víno?“ ptá se mě otec Patrik.

„Jenom na špičku jazyka, abyste nemusel pít sám,“ odpovídám vědomá si toho, že u užívání Neurolu bych neměla pít. Navíc mi alkohol ani nechutná.

„Nepiju sám,“ ohrazuje se. „A toto pravidlo nikdy neporušuji.“

„Bojíte se, aby se z vás nestal alkoholik?“

„Ano, bojím. Začne-li člověk pít sám, nikdy to nevede k ničemu dobrému. Vidím to na starších kněžích z okolních farností. Jeden dokonce bohužel skončil v protialkoholické léčebně. Když si na něj vzpomenu, dostatečně mě to odradí, abych si sám na faře otevřel víno,“ vysvětluje.

„Tomu rozumím,“ pokyvují souhlasně hlavou. „A cítíte se líp, když se napijete? Nebo proč vlastně pijete?“

Otec Patrik ztiší hlas. „Nerad to přiznávám, ale opravdu se cítím líp. Někdy se i těším, že se opiju.“

„V tom případě je vaše pravidlo rozumné,“ prohlásím přesvědčeně.

„Sedněte si,“ nabídne mi místo u krbu a po chvíli přinese kytaru, dvě sklenky červeného vína a nakrájené sýry, které jsem předtím viděla v dárkovém balení na stole v přilehlé kuchyňce.

„Vino i sýry mi přivezl jeden můj farník ze svého pobytu ve Francii jako poděkování, že jsem se za něho často modlil,“ říká mi otec Patrik. „Kdybyste chtěla, mám i křepelčí vajíčka od rodičů jednoho kluka, kterého učím hrát na kytaru,“ nabízí mi, ale já s díky odmítám. Křepelčí vajíčka jsem nikdy neochutnala a neplánuju to změnit. V jistých ohledech jsem dost konzervativní.

Cítím se příjemně. V místnosti ozářené mihotavým světlem plamenů je teplo. Na studenou faru až neobvyklé. Při pohledu z okna si všimnu, že se venku z nebe snášejí sněhové vločky, a jsem ráda, že sedím u krbu.

Otec Patrik se napije vína a listuje jedním ze zpěvníků, které vytáhl z kapsy u černého pouzdra na kytaru. Vzápětí se společenskou místností rozezní první tóny jedné z mých oblíbených písní od skupiny ABBA – *I've been waiting for you*. Zatímco otec Patrik hraje a procítěně zpívá, zavřu oči a v myšlenkách se přenesu do bytu, který býval mým a tátovým domovem. Vidím ho, jak sedí s kytarou na našem gauči s béžovým potahem ve světle svíček. Připadá mi, jako kdybych se najednou vrátila o několik let zpátky, kdy bylo ještě všechno v pořádku, a jsem za to otci Patrikovi nesmírně vděčná. Pokračuje písní *Slib* od skupiny Kamelot, která rovněž patří mezi mé oblíbené a táta ji často hrával. „Sevřel jsem dlaň a vešel do polí, kráčel tou cestou, kde bolest přebolí...“ Při těchto slovech se mi podívá do očí, jako by chtěl říct, že i moje bolest jednou přebolí. Kéž by se to stalo. Zahraje další čtyři písničky, ale u poslední ho zradí hlas.

„Potřebuju si dát chvíli přestávku,“ hlesne.

Aniž bych o tom víc přemýšlela, začínám se mu svěřovat s dalšími trápeními. Vyprávím mu o svých nevydařených vztazích, o příteli, se kterým jsem se nedávno rozešla, protože mě začal intimně odmítat a já jsem vůbec nevěděla proč. Připadám si citově i sexuálně vyprahlá, chybí mi lidské teplo. Nejsem ale typ člověka, který by to musel mít za každou cenu. Vzápětí si uvědomuji, že všechno vyslovuji nahlas, a nepřipadá mi to vůbec divné. Mluvím přece s knězem, s člověkem, který je povinen dodržovat zpovědní tajemství, tak nemám strach. Otec Patrik mi celou dobu mlčky naslouchá a občas přikývne. „A odmítání ve vztazích nesu těžce proto, protože jsem byla odmítaná celou základní školu. Spolužáci mě nikdy nebrali. Jenomže kdyby mě ‚jenom‘ nebrali, vůbec by mi to nevadilo. Ubližovali mi, děti dovedou být strašně zlé,“ říkám třesoucím se hlasem. Jakmile o tom mluvím, hned cítím knedlík v krku.

Stále se na mě upřeně dívá, ale z jeho pohledu nedokážu vyčíst, co si o tom myslí. Nejspíš jen naslouchá.

„Do čtvrté třídy to bylo dobré, ale na druhém stupni nastalo peklo. Ačkoliv od té doby uběhlo mnoho let, pořád si přesně pamatuju, co mi tehdy říkaly a jak se mi posmívaly. Ty kruté věty se mi zaryly pod kůži a zůstaly tam,“ sypu ze sebe zoufale.

„Mrzí mě, čím jste si prošla. Opravdu,“ podotkne a já cítím, že mám slzy na krajíčku.

„Nechápu, proč na mě byli spolužáci zlí, nic jsem jim neudělala,“ hlesnu a dám si hlavu do dlaní. Nechci, aby mě viděl takhle ztrápenou.

„Neuměla jste se bránit. To stačí.“

„Možná,“ připustím. „Snažila jsem se spolužáky ignorovat a tvářit se, že jsem nad věcí, ale ve skutečnosti jsem každou velkou přestávku probřečela na záchodě. A ještě jsem se u toho kousala do ruky, aby mě nikdo neslyšel, protože pak by to bylo výrazně horší. Jak dlouho se tím budu trápit?“ postesknu si.

„Dejte tomu čas... Anebo pomůže Bůh,“ říká.

Prosebně sepnu ruce. „Kéž bych ho jednou našla.“

„Určitě ho najdete,“ pronese přesvědčivě. „Rebeko, když už si tady důvěrně povídáme, nevidilo by vám, kdybychom si tykali?“ zeptá se.

„Ráda,“ souhlasím a podívám se na starožitné dřevěné hodiny visící nad vchodem do místnosti. „Je pozdě,“ povzdechnu si a zvednu se s tím, že se půjdu pokusit usnout. Potom co jsem začala špatně spát, jsem si toho dost načetla o spánkové hygieně, kde se mimo jiné doporučovalo chodit spát a vstávat ve stejnou dobu, proto se to snažím dodržovat.

Vtom otec Patrik vyskočí ze židle tak rychle, jako kdyby pod ním hořela, a mně se na okamžik zdá, že hledá jakoukoliv možnost, jak se mě dotknout a zabránit tomu, abych odešla.

„Můžu tě obejmout?“ zeptá se nakonec a já souhlasím, ačkoliv mě to vůbec nenapadlo.

Dojde ke mně a pevně mě obejmě. Připadá mi to jiné než před měsícem. Hladí mě i po vlasech a po zádech. Najednou cítím jeho teplou dlaň pod svým tričkem. Srdce se mi prudce rozbuší. Celá ztuhnu. Vůbec nevím, co si o tom mám myslet. Je to divné. Strašně divné. *On je přece katolický kněz, to se nemůže dít*, letí mi hlavou. V ten moment nezvládnou propojit mysl s realitou, protože se naprosto rozchází. Nedělám nic. Jenom čekám.

Předešlé obejmutí mi bylo příjemné, ale na tohle si nedovedu udělat názor. Tolik se to rozchází s mými představami o životě katolických kněží, že raději zpochybním svoji mysl, než abych uvěřila realitě. Vzápětí mi ruka otce Patrika sjede na zadek. Stále nic nedělám. Nereaguji. Jeho doteky neopětují, nechci je opětovat, je katolickým knězem, což pro mě znamená jasnou stopku. Výstražné červené světlo.

Odtrhne se ode mě tak prudce, jako kdyby právě šlápl do vosího hnízda. „Bylo to hezké, ale nebudeme pokračovat,“ říká nakonec takovým tónem, jako kdybych to zavinila já. Pak odchází.

Nerozumím tomu. Kněz žijící v celibátu, kterému jsem se svěřila se všemi svými problémy, mi přece nemohl sahat na zadek. *Třeba se mi to zdálo*, přemítám. Jsem unavená, špatně spím, pravděpodobně se jednalo o halucinaci z vyčerpání, říkám si a připadá mi to reálnější, než že se mě katolický kněz takto dotýkal.

Po probuzení znovu přemýšlím o uplynulém večeru a zdá se mi nemožné, že šlo o něco víc než o mou představivost. Otec Patrik se chová tak, jako kdyby se nic nestalo, a mě to jenom utvrdí v tom, že jsem si všechno vyfantazírovala.

Loučíme se prostým podáním ruky.

Za měsíc opět přijíždím za otcem Patrikem, abych pokračovala s domluveným dokumentováním farních aktivit. Mrzne, sněží, a podle toho vypadala i cesta. Jela jsem téměř dvakrát tak dlouho než předtím.

Vyjdu schody ke dveřím, vedle nichž je umístěn zvonek, a než na něj cinknu, všimnu si, že dole na zemi stojí třídlílný nerezový jídonosič, z něhož se line povědomá vůně tradiční české omáčky. Odhaduji to na svíčkovou.

Otec Patrik mi otevře. „Ahoj, ahoj, rád tě vidím.“

„Máš tu nějaký pozdrav,“ usměju se a podám mu kastrůlky.

„To je milé,“ zazubí se a dodává:

„Budeme mít co k večeři.“

„Nechávají ti tu lidé jídlo často?“ ptám se.

„Celkem jo. Hlavně osamělé důchodkyně, které nemají pro koho vařit,“ odpovídá.

„Pečují o tebe.“

„To ano,“ přizvukuje. „Snad v tom není řízek.“

„Proč?“

„Řízky nesnáším. Dávají mi je totiž všude. Jakmile mě někdo v neděli po mši pozve na oběd, vždycky jsou řízky. Stejně je to při přátelských návštěvách, na Vánoce, na svatbách i na pohřbech,“ vysvětluje a při pohledu na

jeho velké břicho se neubráním myšlenky, že by mu prospěla lehčí zdravější strava, což je ale v jeho případě nereálné. Většinu jeho farníků tvoří starší lidé, kteří vyrostli na tradiční české kuchyni a těžko by se snažili pohostit váženého pana faráře zeleninovým salátem. Jeho šílená životospráva ho možná jednou dožene. Sama si nedokážu představit, že bych se takovým způsobem stravovala. Klasickou českou kuchyni v podstatě vůbec nejím, je mi po ní těžko. Přestože to není pro muže typické, táta mi vždycky vařil lehčí jídla. Dřív jsem to sice nedokázala ocenit, ale nyní jsem za to zpětně vděčná.

Je večer a jsem unavená. Zanedlouho se omluvím a jdu si lehnout.

Probouzím se před svítáním. Chvilí se převaluji v posteli a zkouším usnout. Nejde to. Vstávám a nohama se dotýkám studené farní podlahy. Celá budova je ponořená do spánku, a tak se obléknu do svetrových šatů a zateplených legín, zabalím se do teplého zimního kabátu, kolem krku si obmotám huňatou pestrobarevnou šálu a vyrážím na procházku na čerstvý vzduch – a že je takhle po ránu opravdu čerstvý. Chůze mi pomáhá utřídit si myšlenky a snad mi pomůže i usnout. Začíná svítat. Je to nádhera. Sluneční paprsky zlehka kloužou po zasněžených střechách a drobné částičky sněhu připomínají třpytivé krystalky. Musím našlapovat opatrně, abych neuklouzla, protože zřejmě dost mrzne.

Vracím se na faru, je tam ticho, otec Patrik asi pořád spí. Svléknu si bundu a v huňatých svetrových šatech a dlouhých legínách si lehám na hnědý gauč nedaleko krbu ve společenské místnosti. *Třeba se mi podaří na chvíli usnout*, napadne mě.

Než stihnu zavřít oči, zaslechnu čísi kroky. Do pokoje vchází otec Patrik oblečený v modrobílém pruhovaném pyžamu, z něhož mu vylézá jeho velké břicho.

To se ani nepřevlékl, než za mnou šel? prolétne mi hlavou, ale ze slušnosti předstírám, že o nic nejde.

Posadí se ke mně tak rychle, že nestihnu zareagovat a zvednout se. Začne mě hladit po zádech. Připadám si divně. *Proč mě katolický kněz hladí po zádech? Jedno obejmutí bylo příjemné, ale tohle už je moc*, letí mi hlavou a vůbec mi to nejde na rozum. Hlazení mám ráda, chybí mi, avšak tohle je pro mě dost za hranou. Jenomže neumím říkat lidem NE ani v případě, že se mi něco nelíbí. Je to pro mě těžké. Snažím se každému vyhovět a nerada se ocitám v konfliktních situacích. Raději ustoupím. Nakonec si říkám, že když

se mě nedotýká na intimních místech, nic se neděje. A tak ležím a nechávám se od něj hladit střídavě ve vlasech a střídavě na zádech. Jsem ráda, že mu ruka nesklouzává někam níž.

Vtom si ke mně přilehne a pokouší se mě políbit na ústa. Uhýbám hlavou. Nechci se s ním líbat. I když mi lichotí zájem člověka, který je oblíbený a respektovaný tolika lidmi, rozhodně nechci být holkou, co má něco s katolickým knězem. I kdybych k němu náhodou něco cítila, zůstalo by to platonické. Tohle mám v sobě dobře srovnané. Práce a poslání katolického kněze pro mě znamená jasnou stopku, ať už bych byla jakkoliv dotekově nebo sexuálně vyprahlá. Navíc otce Patrika považuji za otce a nepřemýšlím o něm jako o objektu svého sexuálního zájmu.

Uhýbání hlavou ho neodradí. Čím víc se bráním, tím víc se snaží, aby si jeho rty našly mé. Když se mu nepodaří mě políbit, sklouzne jeho dlaň níž a pokračuje až do mých kalhotek. To je moc i na mě. „Patriku, nedělej to prosím,“ žádám ho, ale on se dál chová tak, jako kdyby mě neslyšel. Jako kdybych neřekla vůbec nic. Jako kdyby NE neznamenal Ne. Jako kdyby NE neznamenal vůbec nic.

„Ne,“ zopakují a vytáhnou mu ruku ze svých kalhotek.

Znovu se mě pokouší políbit na rty.

Uhýbám hlavou. Nelíbí se mi to. Nechci to. Netoužím po jeho těle. Nechci, aby mě sexuálně uspokojoval katolický kněz. Všechno ve mně křičí. Vlastně přímo řve. Toužím po něčem jiném. Po laskavosti, která z něj vyzařuje. Po naději, že bych našla náhradu za svou obrovskou ztrátu. Mám strach, že když se mu podvolím, přijdu o to.

Dlaní mi žádostivě mačká prsa a poté jeho ruka zase sklouzne k mému rozkroku. I přes své jasné vnitřní rozhodnutí cítím, jak jsem vzrušená. Snažím se tomu ubránit, ale má sexuální vyprahllost o sobě dává vědět. A Patrik o ní ví. Bláhově jsem se mu s tím svěřila.

Stále bojuji a opakuji své NE. On však pokračuje. *Nenechám ho, aby mě přivedl k orgasmu*, říkám si. Jedna extáze nestojí za to, abych se zapletla s katolickým knězem a přišla o něj tak, jak ho nejvíc potřebuji. Je mi jasné, že pokud otec Patrik dokončí, co začal, nikdy už mě nebude brát ohledně víry vážně. Zůstanu pro něj pouze bolestnou připomínkou jeho hříchu.

„Ne, nedělej to, nepůjde to vrátit,“ opakuji a znovu vytahuji jeho ruku ze svých kalhotek. Cítím, jak se mé vzrušení dostává na hranu. Proč jsem vzru-

šená z něčeho, co nechci? Proč mě mé tělo zrazuje? Tomu, co se teď děje, vůbec nerozumím.

NE mu říkám ještě pětkrát, ale on se nezastaví. Cítím, jak se dostávám na pokraj orgasmu. Představuji si, jak stojím na úzké cestě na okraji vysokého kráteru, a vtom začínám padat dolů na druhou stranu. Nakonec si říkám, že teď už je to všechno jedno, a nechávám ho, aby to dokončil.

„Máš v sobě takové vášně,“ šeptá zastřeným hlasem, když se mé tělo pohrouží do chvilkové extáze.

Ačkoliv prožívám explodující orgasmus po delší době, necítím se dobře. Uvnitř vnímám prázdno. Obrovské prázdno, které se vzápětí zaplní výčitkami. *Vždyt jsem vzala Bohu kněze...* Mám pocit, jako kdyby se o mě otec Patrik ušpinil. *On přece žije v celibátu a nemůže mít sex*, vynořuje se z hlubin mé duše zažité přesvědčení. Tváře mi hoří studem. Strašně moc se stydím za to, že mě k orgasmu přivedl katolický kněz.

On mlčí. Neříká vůbec nic a nastalé ticho mě ještě víc znejišťuje.

„Jak se cítíš po tom, co...?“ ptám se ho, abych konečně prolomila hradbu mlčení. Nedokážu však větu doříct, ale oběma nám je jasné, na co se ptám.

„Jde to,“ utrousí suše a odejde z místnosti.

Jsem sama. Sama se svými výčitkami. Je mi zle. Pocit viny téměř nezvládnou snést.

Během dne, když dokumentuji aktivity Patrikovy farnosti a setkávám se s lidmi, kteří ho absolutně nekriticky obdivují, se to výrazně zhoršuje. Případá mi, jako bych jim ho brala. Jako bych ho znesvětila. Jenomže co jsem měla dělat? Tolikrát jsem mu řekla NE, a on na to vůbec nereagoval. Nedokázala jsem být důraznější, protože jsem se bála, aby se mnou nepřestal mluvit.

Celý den se tváří a chová tak, jako kdyby se vůbec nic nestalo. Nerozumím tomu. Jsem z toho zmatená. Loučíme se opět podáním ruky a já odjíždím domů. Za dvě hodiny mi cinkne zpráva od něj.

Neměli jsme to dělat.

Čtu si ji a souhlasím. Jen nechápu, proč je tam napsané MY místo JÁ.

Já jsem nechtěla, vzpomínáš? poznamenám na svoji obranu a připomenu mu mnohokrát vyslovené NE.

Asi má teď čas, protože odpovídá neuvěřitelně rychle.

Kdybys neležela na tom gauči, nikdy by se to nestalo, píše.

Jeho další zprávu si čtu několikrát. Potřebuji se ujistit, že mě nešálí zrak. To snad nemyslí vážně. Jeho slova mě šokují. Fakt se to snaží hodit na mě? Nezdá se mi to?

Jenom jsem tam odpočívala a čekala, než se vzbudíš. Vždyť víš, že v noci špatně spím a byla jsem unavená, bráním se.

Svedla jsi mě, hází vinu na mě a působí čím dál přesvědčivěji. Zpočátku jsem si byla svými odpověďmi jistá, ale teď mě přepadá nejistota. A tak to znovu a znovu analyzuji.

V myšlenkách si přehrávám uplynulé ráno. Ano, ležela jsem na gauči, ale měla jsem na sobě dlouhé legíny a huňaté svetrové šaty bez výstřihu. Neležela jsem tam v průsvitné noční košilce, která by ho k něčemu vybízela. On za mnou přišel oblečený jen v pyžamu. Nepřevlékl se, a dokonce si nevzal ani župan. On na mě sáhl jako první. Já jsem se ho přece vůbec nedotýkala, neopětovala jsem jeho chování. Jediná chvíle, kdy jsem se ho dotkla, byla, když jsem vytahovala jeho ruku ze svých kalhotek. Nechápu, proč tím viní mě, a znovu se snažím si vybavit, jak se to celé seběhlo. Co jsem udělala, že to pro něj znamenalo zelenou? Copak nestačí říct ne? Nejednalo se o takové NE, které znamená pokračuj. Bylo myšleno vážně. Kdyby se mi tohle stalo s obyčejným mužem, nikdy bych se s ním znovu neviděla. Jenomže u otce Patrika je to jiné. Je kněz. A já ho potřebuji.

Během dalšího týdne mi znovu píše, že kdybych neležela na gauči, nic by se nestalo. Ve zprávách mě také ujišťuje, že se to nebude opakovat. Zdůrazňuje, že žije v celibátu, a že v žádném případě nepřestane být knězem.

Nechápu, proč mi něco takového vůbec píše, a jeho věty se mi nedaří dostat z hlavy. Řekla jsem mu NE a on se chová, jako kdybych si ho chtěla vzít. Jsem z toho čím dál zmatenější. Snažím se propojit jeho tehdejší chování s tím, jak vystupuje před svými farníky. Vůbec mi to nejde. Jako jediné rozumné vysvětlení se nabízí vina na mé straně. Tak dlouho ji na mě hází, až ji přijmu za svou. Jsem špinavá holka, co svedla katolického kněze. Je mi z toho zle několik dalších týdnů. Nenávidím se za to. Nedokážu se na sebe podívat do zrcadla. V jednom kuse si vyčítám, že jsem si na ten gauč vůbec lehla. Otec Patrik má pravdu: kdybych na tom gauči neležela, nestalo by se to. Proč jsem si jenom raději nesedla ke stolu?